



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **S. S.,**
nar. ., st. přísl. Uzbekistán,

zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2018, č. j. OAM-961/ZA-ZA11-P15-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) jako zjevně nedůvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. Žalobce uvádí, že v rámci správního řízení bylo objasněno, že přicestoval na území ČR z titulu krátkodobého víza vydaného Litevskou republikou, avšak se záměrem dlouhodobě žít a pracovat zde v ČR. Později obdržel vízum za účelem strpění z důvodu špatné bezpečnostní situace v zemi původu. Bylo s ním též vedeno řízení o správním vyhoštění, proto nakonec požádal o mezinárodní ochranu.
3. Hlavním důvodem podání žádosti bylo, že si ve vlasti vzal dluh ve výši asi 40 000 Kč, který není schopen splácet. Jeho důvody jsou tedy sice ekonomického rázu, avšak namítá, že aplikace § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu nebyla na místě. Přestože žalobce netvrdil, že by ve vlasti mohl být pronásledován, žalovaný byl podle něj povinen zkoumat, zda zde nejsou důvody pro udělení doplňkové ochrany. Sám žalobce výslovně uvádí, že zjevně žádný azylový důvod na jeho straně není, avšak žalovaný pochybil, pokud nezjišťoval, zda by mu nebylo možné udělit doplňkovou ochranu, neboť ta je více odvozena též od situace v zemi. Je přitom zřejmé, že se žalobce ke státním orgánům staví negativně, neboť v průběhu řízení vyjádřil nedůvěru ve státní zřízení a odmítl u státních orgánů vyhledat pomoc.
4. Žalobce dále namítá, že zjištění ohledně čistě ekonomických motivů podání jeho žádosti žalovaný opírá nejen o jeho výpověď, ale též o další dokumenty, jež jsou součástí spisu, zejména o zprávy o jeho zemi původu. Žalobce k tomu namítá, že je podle něj nepřijatelné, aby podkladem pro rozhodnutí byl dokument, který byl vytvořen samotným správním orgánem, jak tomu je právě u podkladu opatřeného žalovaným – Informace OAMP – Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 15. 5. 2018.
5. Žalovaný vyjádřil s žalobou nesouhlas a navrhl její zamítnutí. Bylo podle něj zjištěno, že žalobce vedly k podání žádosti výhradně ekonomické důvody, konkrétně snaha o obstarání prostředků na splácení dluhu, který má ve vlasti. Při posouzení možnosti udělit žalobci azyl či doplňkovou ochranu žalovaný vycházel z výpovědi žalobce, a dále, aby posoudil politickou a bezpečnostní situaci v zemi, si opatřil též další adekvátní podklady, které se touto problematikou zabývají. Žalovaný dostatečně zjišťoval skutkový stav, avšak žádný azylově relevantní důvod neshledal. Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou, kde je mu vytýkáno, že vycházel mimo jiné z dokumentu, který si za tím účelem sám opatřil. Poukázal zejména na to, že součástí daného dokumentu jsou též zdroje, ze kterých žalovaný vycházel, přičemž se jedná o obecně uznávané a veřejně dostupné informace.
6. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
7. Svou žádost žalobce odůvodnil tím, že do Uzbekistánu se nemůže vrátit, neboť tam má dluh. Výslovně uvedl, že jiné důvody nemá. Nikdy nebyl politicky aktivní, je ženatý a má nezletilou dceru. Do protokolu uvedl, že ve vlasti bydlel v domě se svou rodinou, se kterou je v pravidelném kontaktu. V Uzbekistánu bylo obtížné si najít práci, proto se rozhodl vycestovat do ČR. Žádné potíže s vyřízením víza neměl, rozhodl se vyřídit si litevské vízum. V roce 2016 si vzal bankovní půjčku na podnikání, bohužel jeho obchod zbankrotoval. Půjčku proto nesplácel. Do Uzbekistánu se nemůže vrátit, protože by pak nemohl vydělávat a splácet dluh. Rodiče jsou v důchodu, potřebují drahé léky. Manželka je lékařka, pokud by dostal žalobce azyl, mohla by přijet za ním též pracovat.
8. Dne 11. 12. 2018 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.

9. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Soud nařízení jednání nepovažoval za nutné, žalobce i žalovaný s tímto postupem vyjádřili souhlas.
11. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
12. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu *„[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.“*
13. Podle § 16 odst. 3 zákona o azylu *„[j]sou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“*
14. Soud úvodem konstatuje, že žalobní námitky jsou značně rozporné. Žalobce předně vytýká žalovanému, že se nezabýval posouzením, zda by mu mohlo ve vlasti hrozit nebezpečí vážné újmy a případnou možností udělit žalobci doplňkovou ochranu. V další námitce žalobce tvrdí v podstatě opak, neboť žalovaný podle něj pochybil, pokud zjištění ohledně čistě ekonomických motivů jeho žádosti opřel nejen o výpověď žalobce, ale též o další podklady. Žaloba si tímto protiřečí, neboť není zřejmé, jak by tedy žalovaný měl podle žalobce vlastně postupovat, pokud podle něj bylo chybné, že se nezabýval možností udělení doplňkové ochrany, zároveň však bylo pochybením, pokud si žalobce obstaral podklady právě proto, aby danou věc mohl posoudit.
15. K námitce, že se žalovaný nezabýval tím, zda je možné udělit žalobci doplňkovou ochranu, soud uvádí následující. V § 16 odst. 1 zákona o azylu se předpokládá, že jestliže žalobce uvádí pouze ekonomické důvody podání žádosti, a současně neuvádí žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné se domnívat, že by mohl být ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu, nebo že by mu mohla hrozit újma dle § 14a zákona o azylu, pak lze danou žádost zamítnout jako zjevně nedůvodnou.
16. Žalobce sám v žalobě výslovně potvrdil, že hlavním důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo, že si ve vlasti vzal dluh v přibližné ve výši 40 000 Kč, který není schopen splácet. Toto je plně v souladu s údaji, které poskytl v žádosti, kde konkrétně uvedl, že jediným motivem jejího podání byly ekonomické důvody.
17. Žalobce dále v žalobě potvrdil, že v průběhu správního řízení netvrdil žádné skutečnosti ohledně toho, že by měl být ve vlasti pronásledován. Co se týče důvodů pro udělení doplňkové ochrany, pak k těm se žalobce v žalobě nevyjadřuje, nijak nespecifikoval, na základě čeho se domnívá, že mu měl žalovaný udělit doplňkovou ochranu, pouze obecně zpochybňuje jeho postup. Zmínil pouze, že je zjevné, že se ke státním orgánům staví

negativně. Žalobce tedy neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, která by měla jakýkoli vztah k možné hrozící újmě při návratu do vlasti mimo obavy související s neschopností splácet dluh.

18. Žalovaný se přes absenci takového tvrzení zabýval posouzením bezpečnostní a politické situace v zemi původu. Konkrétně vycházel z Informace MZV ČR č. j. 119896/2017 ze dne 22. 11. 2017 a Informace OAMP – Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 15. 5. 2018. Žalobce měl příležitost se k podkladům vyjádřit, navrhnout jejich doplnění či vznést proti nim námitky, avšak nic dalšího k tomu neuvedl. Žalovaný žádnou skutečnost, která by nasvědčovala možnému pronásledování žalobce, či ohrožení vážnou újrou nenalezl, a konstatoval, že sám žalobce navíc do protokolu potvrdil, že ve vlasti žádné problémy se státními orgány neměl. Námitku žalobce soud proto neshledal důvodnou.
19. Důvodná není ani námitka, že žalovaný vycházel při posouzení žádosti nejen z výpovědi žalobce, ale i z dalších k tomu opatřených podkladů. Žalovaný si opatřil pro posouzení věci podklady relevantní a aktuální, splňující potřebné náležitosti. Žalovaný vycházel zejména právě z výpovědi žalobce, avšak ten v průběhu správního řízení neuvedl nic, z čeho by bylo možné usuzovat existenci azylově relevantních důvodů či důvodů pro udělení doplňkové ochrany, neboť jediným motivem žalobce byly ekonomické důvody. Žalovaný proto správně aplikoval § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu a danou žádost posoudil jako zjevně nedůvodnou.
20. Co se týká námitky zpochybňující jeden z podkladů, konkrétně Informaci OAMP – Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 15. 5. 2018, soud jí též neshledal případnou. Lze především souhlasit s žalovaným, že předmětný podklad vychází z celé řady jiných odborných zdrojů, které jsou uvedeny ve výčtu na konci Informace. Závěry, které z ní plynou, jen dále podporují argument, že žalobci při návratu nehrozí žádné nebezpečí. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: *„Při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Těmto požadavkům uvedená Informace od žalovaného vyhovuje.*
21. Soud si rovněž dovoluje odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2019 č. j. 5 Azs 392/2018-30, kde uvedl: *„Krajský soud se otázkou nebezpečí hrozícího stěžovateli v případě návratu taktéž zabýval, přičemž ve shodě s žalovaným odkázal na informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 22. 11. 2017, podle níž „dle aktuální legislativy žádný postih či nebezpečí neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu v zahraničí nehrozí; uzbecké orgány výběrově vyslýchají navracející se osoby, avšak ekonomičtí či studijní migranti je obvykle nezajímají.“ Zde je třeba podotknout, že stěžovatel opustil zemi původu výlučně z ekonomických důvodů (chtěl si vydělat na úhradu dluhů vzniknuvších před jeho odchodem z vlasti). Také tvrzení stěžovatele, že v Uzbekistánu hrozí perzekuce osobám vracejícím se z nelegálního pobytu v zahraničí, případně že je na osoby vypovězené z EU nahlíženo jako na inklinující k islamistickému extremismu, ze zpráv o zemi původu založených ve spise.“*
22. Institut mezinárodní ochrany lze použít pouze v odůvodněných případech. Představuje formu mimořádné pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí, nikoli poslední prostředek k zabránění opuštění území ČR.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Není možné jej ani zaměňovat s jinými formami pobytu cizinců, které upravuje zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců. Pokud má žalobce v úmyslu svůj pobyt v ČR legalizovat, bylo na místě, aby postupoval podle předpisů cizineckého práva, zejména dle uvedeného zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“*

23. Jelikož žalovaný žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou, postupoval dále podle § 16 odst. 3 zákona o azylu a neposuzoval, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. K tomu lze dodat, že i kdyby žalovaný žádost nevyhodnotil jako zjevně nedůvodnou, pak ani tehdy by zde nebyly dány azylově relevantní důvody. Žalobcem tvrzená skutečnost, že se záměrem vycestovat do ČR si opatřil litevské vízum, na základě kterého vycestoval, následně získal vízum za účelem strpění, přičemž s ním bylo vedeno správní řízení o správním vyhoštění, kdy nakonec podal žádost o mezinárodní ochranu, není v žádném případě skutečností azylově relevantní, ani skutečností, na podkladě které by žalobci bylo možné udělit doplňkovou ochranu. Taktéž fakt, že má ve vlasti dluh, který bude jen s obtížemi splácet, není důvodem, pro který by bylo možné žalobci udělit azyl z humanitárních důvodů.
24. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě je odůvodnil.
25. Soud z důvodů shora uvedených proto žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s.
26. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. dubna 2020

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce